

Sázava 8. - 10. května 2013

Účast: Pavel, Kája, Pavlína Kř. a Honza, Martin K. a Klára, Helča S. a Tomáš M.

Středa 8. května 2013 (příjezd do Týnce nad Sázavou): Letošní již 19. ročník Jarní Sázavy byl - ve srovnání s předchozími květnovými splouváními jejího dolního toku - co do počtu účastníků mnohem méně monstrózní. To se ovšem po loňské „masovce“ vůbec nedalo považovat za negativní charakteristiku tohoto podniku.

Důvodů bylo hned několik: za prvé vyšel státní svátek 8. května na středu, což nebylo z hlediska prodloužení víkendu zrovna ideální - znamenalo to totiž pro „pracující lid“ vzít si dva dny dovolené. Hlavně jsme ale i z tohoto důvodu s Jarní Sázavou spojili oslavu tzv. „mnohokulatin“ (Míly, Prcka a Pavly), kterou jsme naplánovali na víkend. Místem jejího konání byla táborová základna ve Zlaté zátoce u Ledče nad Sázavou. To samozřejmě přímo vybízelo ke splutí blízkých Stvořidel. No a v neposlední řadě zredukovaly počet účastníků vodácké akce zdravotní problémy, jež postupně vyřadily Helču, respektive Páju, Honzu A. a Lenku.

Do kempu v Týnci nad Sázavou jako první přijel asi v 18 hodin Pavel. Očekával, že zde moc lidí nebude, ale zcela opuštěné tábořiště překvapilo i jeho (jen později dorazili ještě nějakí skautíci a paní správcová říkala něco o dvaceti až třiceti cyklistech, které očekává, protože si u ní objednávali uložení kol). Nic mu tak nebránilo v zabrání našeho oblíbeného plácku situovaného blízko u řeky. Trávník v kempu byl pěkně posekaný a zelenal se jarní svěžestí, počasí bylo velmi příjemné - teplo a jen pár mráček, které občas zastínily slunce - zkrátka pohodička na úvod této akce.

O něco později přijeli Pavlína s Honzou. Postavili jsme stany a pak zapálili ohýnek živý dřívím zakoupeným od správcové, na němž jsme si opekli špekáčky. S chlebem, hořčicí a pivíčkem to byla mňam, mňam večere.

Před devátou hodinou jsme usoudili, že by nebylo od věci osvěžit se točeným pivkem, a tak jsme zamířili do kempovní hospůdky V Náklí. Jenomže ve výčepu již bylo zhasnuto, neboť Jaryn („pán v modrém tričku“) zrovna zavíral. Partička místních strýců nám alespoň poradila, že na „pěší zóně“ je dalších asi osm hospod. Když jsme na onu „pěší zónu“ dorazili, zjistili jsme, že jich zde není osm, ale jen asi tři. Co nám místňáci neřekli, bylo to, že ve všech - stejně jako V Náklí - zavírali v devět hodin...

Nakonec jsme proto skončili nedaleko kempu u železničního přejezdu na zahrádce Sportclubu Viktorie. Popili jsme zde pár pivek a vyčkali příjezdu cyklistů Martina s Klárou, kteří se objevili až kolem půl desáté. Na Kláře bylo vidět, že ji cesta poněkud zmožila - Martinem slíbená pohodová dvacet kilometrů dlouhá projížďka převážně rovinným terénem se ve skutečnosti ukázala asi dvakrát tak dlouhou, navíc s několika výživnými kopci. I proto se těšila, až si postaví jejich malý cyklostan - prý je to taková „rakvička“ - a bude se v něm moci natáhnout.

Společně jsme si dali ještě pár pivek, a protože se ochladilo, přesunuli jsme se do lokálu. Zde z Martina vylezlo, že si u správcové objednával telefonem uložení kol. Tak to tedy bylo těch „dvacet až třicet cyklistů“!

Před půlnocí jsme usoudili, že bychom se mohli přesunout k ohni. Pavlína Kláru přitom ladila slovy: „Jo v tábořišti jsou ti kačeři a ti vám pomůžou postavit tu kremroli.“

U ohýnku bylo příjemně, hvězdnatá obloha slibovala na zítra hezké počasí, povídali jsme si, popili nějaké to pivko a počkali na poslední účastníky vodácké akce, jimiž byli Helča

ml., Tomáš a Kája. Ti přijeli z Prahy až po jedné hodině a přidali se k ostatním, kteří ale postupně odpadávali spát do stanů. Nejvytrvalejší jedinci nakonec vydrželi u ohně až do pěti hodin, kdy našťěstí došlo dříví...

Čtvrtek 9. května 2013 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Vstávali jsme po deváté hodině, a protože počasí bylo stejně jako včera krásné a obloha zářila azurovou modří, snídaně nám chutnala o to víc. Asi v půl jedenácté nám Martin Sopr ze Sázava-tour přivezl tři plastové kánoe, takže nám již nic nechybělo, abychom mohli vyplout. Přichystali jsme se tedy a po jedenácté položili kánoe na hladinu Sázavy.

Po deštích v předchozích dnech bylo vody tak akorát na příjemné svezení, kolem devadesáti centimetrů a dvaceti kubíků za sekundu na vodočtu v Nespekách. Sázava tak hezky tekla, díky čemuž posádky: Pavlína – Honza, Martin – Klára, Helča – Tomáš a singlující Pavel a Kája splouvaly jezy: [Týnec](#) po spádové desce, [Podělusy](#) šlajsnou s asi metrovým schodem, [Brejlov](#) šlajsnou s vlnkou a na ní navazující mírnou peřejkou a [Kaňov](#) šlajsnou s dalším vysokým schodem.

Mezi jezy jsme se párkrát srazili a degustovali Hu-Hu, ale ani jsme ho moc nevezli. Občas nás, hlavně pak háčky, ošplouchla nějaká vlnka, ale ani to moc nevadilo, protože bylo skutečně parádní počasí, takže se dalo jet i v plavkách. Vůbec bylo moc hezké jaro, vše kolem nás se zelenalo, „ptáci řvali, kytky smrděly“ a vůkol nás panovalo ticho. Protože jsme jeli ve všední den, bylo na řece pusto a za celý den jsme potkali jen několik málo vodáckých skupin. Pod Kaňovem začínal nejnáročnější a zároveň nejhezčí úsek. [Krhanický](#) jezík jsme ještě projeli v pohodě, ale [Pěnkava](#) tradičně nezklamala. Nejprve pod ní pěkně zaplavali Martin s Klárou a krátce po nich se cvakli i Helča s Tomášem, kteří si to později v peřejích zopakovali ještě jednou.

Na chvíli jsme zastavili, vylili lodě a přitom stihli odlovit žlutý plastový banán nějakých Helmutů, kteří se ani moc nesnažili ho zachytit. Asi si mysleli, že přistane u břehu a vylije se sám.

A pokračovali jsme dál. Vlnky v peřejkách s našimi kánoemi hezky houपालy a také trochu skrápěly háčky. Na posledním jezu před zastávkou v Kamenném Přívoze, jímž byl [Lesní](#), potrápil Pavlínou s Honzou silný proud, který je natáhl do náhonu. Na druhý pokus již stejně jako všichni ostatní tuto vodní lahůdku zdolali a poslední peřejkou dopluli do Kameňáku.

Přistáli jsme na levém břehu za mostem u hospody U Staré pošty. Jen Tomáš s Helčou zamířil na druhý břeh, aby si zde dokoupil něco suchého na sebe. Při cvaknutích totiž utopil nejen sluneční brýle, ale i tričko. U Vietnamců ale měli jen dámské triko asi o dvě čísla menší, než by potřeboval. Bylo ale stylové námořnické, takže za něj sklidil pochvalu.

Obsluha U Staré pošty moc nestíhala, ale nakonec jsme se zde usazení na zahrádce docela slušně nasýtli zelňačkou, gulášem, smažákem či špízem.

Po půl třetí jsme vypluli. Trochu se zatáhlo, dokonce spadlo i několik kapek, čert ví, kde se vzaly. Bylo ale pořád teplo a za chvíli zase vylezlo sluníčko. Hned na úvod nás čekal náročný sjezd [jezu v Kameňáku](#), který jsme však zvládli bez ztráty květin, stejně tak navazující peřejku. [Žampach](#) jsme přehodili přes zavřenou šlajsnou a pak v poklidu unášeni lehkými vlnkami dopluli do Pikovic, kam jsme dorazili něco po čtvrté hodině.

Převlékli jsme se a naložili lodě včetně Žlababy a Tsunami, které nám Martin stejně jako v předchozích letech ochotně odvezl do Týnce, čímž nás zbavil starosti s jejich převozem autem. Pavel se s ním svezl, ostatní dorazili vlakem.

Po návratu do kempu jsme nejprve jen tak polehávali u stanů a pak se přesunuli na večeři na terasu restaurace Nad řekou. Zde jsme si nacpali pupíky různými druhy pizzy a jen Kája byl výjimkou, když si objednal obrovský masový špíz, který byl trochu o něčem jiném než Martinův v poledne (pochopitelně i cenově).

V osm hodin jsme se vrátili do tábořiště, kde jsme se nejprve rozloučili s Martinem a Klárou vracejícími se vlakem do Prahy, a protože Honza dokoupil dříví, zapálili jsme si i dnes ohýnek. Povíдали jsme si, popíjeli pivko a později i klimbali, abychom unaveni po náročném dnu šli spinkat již někdy o půlnoci.

Pátek 10. května 2013 (Smrčná – Zlatá Zátoka; 7,5 km): Počasí se oproti včerejšku zhoršilo. Bylo sice stále docela teplo, ale od rána poprchávalo, takže jsme po snídani sbalili stany ještě vlhké. Pavlína s Honzou odjeli jako první - do Prahy, kam je o něco později následovali Helča a Tomáš, kteří se ale zase večer vrátili rovnou do Zlaté zátoky.

Pavel a Kája zamířili do Zlaté zátoky u Ledče nad Sázavou. Byli zde již Helča s Pájou a Míla s Emčou. Po ubytování v chatce a přípravě na večerní posezení usoudili Pavel s Kájou, že „Když ne teď, tak nikdy“ aneb „Kdy jindy, když ne teď“. Na sobotu byly totiž plánovány nějaké outdoorové sportovní - táborové aktivity a pravděpodobnost, že po sobotní oslavě se podaří vyrazit na řeku v neděli dopoledne se i přes nezměrný optimismus jevila jako bezbřehá utopie.

Domluvili se tedy s Helčou, že je hodí autem s loděmi do Smrčné. Jak bylo domluveno, bylo i učiněno. Helča stejně jela s Emčou a Pájou ještě dokoupit do města nějaké chybějící věci, tak to trochu protáhly. Při cestě začalo docela výživně pršet a rovněž teplota vzduchu od rána postupně klesala. Pavel s Kájou měli naštěstí neoprény a vesty, které je alespoň trochu zahřály. Hlavně ale měli odhodlání a i když neměli „šťěstíčko“ na počasí, tak do toho „dali srdíčko“, „jeli na morál“ (a ještě několik podobných žvástů, kterými se z legrace povzbudili), takže mohli u mostku nedaleko železniční zastávky ve Smrčné nahodit Žlababu a Tsunami na řeku bez obav, že by zmrzli.

Vody v řece moc nebylo, přestože v důsledku deště začala rychle stoupat. Po celou plavbu to ale bylo tak na poklidné splutí v singlu, samozřejmě za předpokladu vyhnutí se asi tak dvěma tisícům kamenů v peřejích.

Skrápění silicím přívalem dešťových kapek vpluli do zalesněné přírodní rezervace Stvořidla. Pokračovali dál a postupně proplouvali nejprve lehčími peřejkami a poté náročnějším peřejnatým terénem. Hladina byla nízko, takže o to více museli číst řeku, ovládat kánoe, vyhýbat se kamenům, slalomovat a zdolávat postupně tuto asi tříkilometrovou peřej tvořenou třemi úseky s prudkým spádem, jež jsou odděleny krátkými tišinami. Občas o nějaký kámen lehce štrejchli, ale jelikož singlovali, nikdy neuvízli. Po poslední třetí nejnáročnější a zároveň nejkrásnější pasáži na chvíli zastavili, Pavel udělal ze zalesněného břehu alespoň několik fotek a pak pokračovali zase dál.

Za chvíli dorazili do kempu Stvořidla, kde zastavili a zašli si do zastřešeného bufetu na párky a horký čaj na zahřátí. Byli zde trochu za exoty (raději si to vysvětlili tak, že ostatní návštěvníci bufetu obdivovali jejich nezměrné hrdinství), ale ten horký čaj fakt přišel vhod, protože byli durch.

Zbývající tři kilometry do Zlaté zátoky už byli poklidnější, i když alespoň zpočátku řeka ještě docela tekla. Netrvalo dlouho a konečně dorazili do cíle své plavby, vytáhli kánoe na břeh a rychle chvátali převléci se do suchého oblečení. Během doby, kdy splouvali řeku, dorazilo několik dalších účastníků oslavy „mnohokulatin“, to již ale byla jiná kapitola ...